



Antidogma - Amerika a Titanic nyomában

2011 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

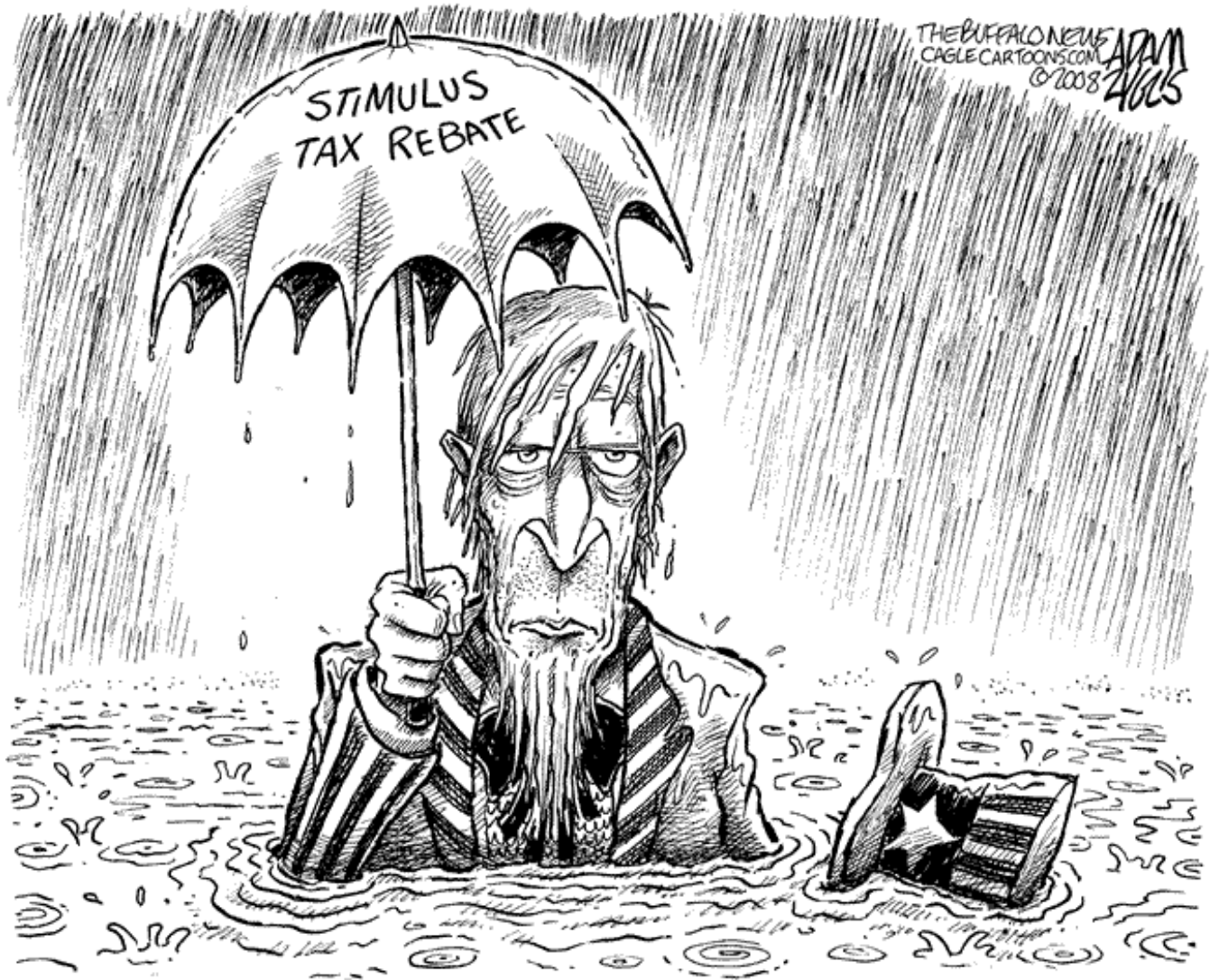
értékelve

Még nincs

Mérték

Horribilis adósságára tekintettel Vlagyimir Putyin a napokban „parazitának” titulálta az Egyesült Államokat, abból sem csinálva titkot, hogy országának más fontos nemzetközi szereplőkkel együttműködve új tartalékvalutát kell találnia az USA „rendszerhibája” elleni védekezésül.

„Az Egyesült Államok az anyagi lehetőségei fölött él, felelőssége súlyát más országokra terhelve és ezzel bizonyos módon élcsődőként cselekedve”, mondta Oroszország orosz embere kormánypárti fiatalok előtt, nyilván annak tudatában, hogy az orosz valutatartalékok csaknem felét dollárban tartják. De még ennél is súlyosabban esik a latba, hogy az amerikai adóbesorolás Standard & Poor's általi lerontása után immáron Kína is úgy véli, hogy „ezen túl minden joga megvan azt követelni az Egyesült Államoktól, hogy oldja meg strukturális adósságproblémáját”, amint azt az Új Kína hírügynökség jelezte augusztus 6-án. „Úgy történik, megszámláltattak azok a napok, amikor az adósságban fuldokló Samu bácsi könnyedén elherdálhatott végtelen mennyiségű külföldi kölcsönt”, olvasható a kínai állami hírügynökség első kommentárjában azt követően, hogy a világ legnagyobb és ráadásul amerikai tulajdonban lévő hitelminősítő csoportja megfosztotta az USA-t a legjobb adósoknak járó „AAA” osztályzattól.



Kína mint az Egyesült Államok messze legnagyobb hitelezője keményen reagált az amerikai adósságlafon felemelését eredményező kongresszusi döntésre is, amely szerinte nem orvosolja, legfeljebb csak elodázza a gondokat.

„Nemzetközi felügyelet alá kell helyezni az amerikai dollár kérdését, és egy új, stabil és biztonságos tartalékvaluta is szóba jöhet opcióként, hogy elkerülhető legyen az egyetlen ország által kiprovokált katasztrófa”, tette hozzá az Új Kína. Washington és Peking között már régóta folyik a kötélhúzás valutáik értékével kapcsolatban, mivel Washington más országokkal együtt azzal vádolja a kínai kormányt, hogy mesterségesen alulértékeli a juant, megkönnyítendő az exportot.

Nyilván a két ország közötti fokozódó bizalomvesztést jelzi az is, hogy időközben a Dagong kínai hitelminősítő ügynökség is leminősítette az Egyesült Államok szuverén adósságjegyzését.

Úgy történik, az amerikaiak még most sem tanulták meg az 1929-es krach leckéjét, noha mindig is a hitel és a

spekuláció jelentette gazdaságuk rákfenéjét. Márpedig ugyanazon okok óhatatlanul is ugyanazon következményekhez vezetnek.

A 2008-as jelzáloghitel-válság figyelmeztetésül szolgálhatott volna, ha a fináncoligarchia nem ragaszkodik fogalkörömmel az ezer sebből vérző közgazdasági modelljéhez. Az amerikaiak, pontosabban republikánus képviselők és szenátoraik mint a gazdasági ultraliberalizmus templomszolgái továbbra sem hajlandók mélységében megreformálni pénzügyi rendszerüket.

A spekuláció nem akarja kiengedni szorításából Samu bácsi országát, holott egy új Bretton Woods naprólnapra elkerülhetetlenebbnek látszik. Az adósságplafon 2100 milliárd dolláros felemelésének, amelyet a Fehér Háznak az utolsó pillanatban sikerült kérészkolnia, annyi hatása lesz, mint Whoopi Goldberg esetében egy esztétikai műtétnek lenne. Csak tovább ront a helyzeten.

A kockázatos, de annál nagyobb haszonnal kecsegtető hedge fundok által folytatott és szinte mindenre (ipari termékekre, valutákra, nyersanyagokra, sőt újabban már mezőgazdasági termékekre is) kiterjedő spekuláció ellenrizetlen és a kereskedelmi cserék valóságától elszakadt pénzmozgásokat generált anélkül, hogy törődött volna a globalizmus csapdájába esett emberek milliárdjaival, akiknek immáron a pusztító létfenntartását is veszélyezteti az alapvető élelmiszerek árát egyre feljebb hajtó fékevesztett profithajhászás.

A lényegénél fogva kórosan és krónikusan hitelfüggő amerikai gazdasági rendszer továbbra is az ultraliberális modell szerint működik, és így minden erőlködése dacára sem kerülheti el, hogy elbútorított maga alá ne temesse az orbitális (jelenleg több mint 14 ezer milliárd dollárnyi) adósság, amely mesterségesen táplálta a gazdaságot (vagyis inkább a fogyasztást) mindaddig.

Maguk az amerikaiak ugyanis már évtizedek óta sokkal nagyobb lábon élnek, mintsem a valós gazdasági teljesítményük lehetővé tenné számukra, agyaglábú kolosszussá változtatva országukat. Ismerve a mentalitásukat, ezen valószínűleg a jövőben sem akarnak változtatni – már ha a világ maradéka engedi nekik.



Mindig is ez a csillapíthatatlan hiteléség volt az amerikai ultraliberális gazdaság Achilles-sarka. A szent és sérthetetlen „laissez-faire” kapitalizmus nevében az USA és lakói csak kölcsönből és spekulációból tudnak élni. Ráadásul pedig, mintegy a baj betetőzéseként, AIDS-es gazdasági modelljükkel sikerült megfertőzniük a „szabad (értsd: gátlástalan) versenyen” alapuló angolszász üzleti kultúrával szemben sajnálatos módon immunhiányosnak bizonyult egész világot, intézményesítve és szentesítve a dzsungel törvényét, amely csak a legerősebbeknek, leggátlástalanabbaknak és legszerencsésebbeknek kedvez.

A világot megrázó gazdasági válságok általában az Egyesült Államokból indulnak ki és terjednek tovább, amely a két világháború „hasznosítása” révén válhatott a „szabad világ megmentőjévé” és a földgolyó vezető gazdasági hatalmává. Ezt a státuszt azután tovább erősítette a dollár aranyra való átválthatóságának 1971-es megszüntetése, miután az amerikaiak 1944 júliusában, a Bretton Woods-i egyezmény nyomán erőltették rá saját

pénzüket referenciavalutaként a világra. Éppen negyven évvel ezelőtt, augusztus 15-én nyitotta Nixon tágra a spekulánsok Pandóra-szelencéjét azzal, hogy a világ legnagyobb döbbenetére a piaci fluktuációkat követő monetáris rendszerhez láncolta a dollárt, és így „lebegő” árfolyamú, vagyis a napi piaci kereslethez és kínálatához igazodó valutává változtatta azt.

Igazán nem kell profetikus adottságokkal rendelkezünk, hogy a tévedés kockázata nélkül megjósoljuk: Nixon fatális döntésének ötvenedik évfordulójáról már a kutya sem fog megemlékezni. Már csak azért sem, mert az amerikai gazdaság hajója időközben teljes gőzzel a dollárarany konvertibilitás biztos kikötője felé vett irányt. Előbb azonban még ki kellene kerülnie az államcsőd jéghegyét...

Gazdag István, demokrata.hu



DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló